

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebies mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbike njedželske łopjeno

Čaložit 1891 Khrjebjanski farań dr. theol. a fil. Bjedriř Sella.

W Budyschinje

9. meje 1937

Bauhen

Njedžela Čraudi.

Zap. štutki 1, 15—26.

Čraudi, Knježe, błysch mój hłóž, hdyž ja wołam; po tym psalmiskim błowje ma naša njedžela žwoje mjeno hižo wot stareho čaža žem. Čraudi, i tym žmy hišćeje ras, kaž tydženja i njedželskim mjenom Rogate, wjedzeni do raja modlitwy. Modlitwa ma jenož tam smyžł, hdyž žo wobroczi na toho, kiž ma wolu, ju błyshecž a ma móž, ju wu-
błyshecž. Tohodla móže to jenož być jedyn móžny, ke kotre-
muž móžemy žo modlicž. Njeje sa naž prašenja, so móže to być jenož wšehomóžny Bóh. To je tón Bóh, na kotrehož myžlimy, hdyž błyschimy: „Wasche pak tež wložny na hłowje žu wšitke licžene.“ A sažo tam: „A wšak tež ani jedyn wrobl njepadnje na semju bjes wascheho Wótza.“ A modlitwje nježłuscha jenož tón, kiž ju błyschi, ale tež tón, kiž ju wužłyschi. Tu pak šonimy, so je tych wjele, kiž njehadža žo wjazny modlicž, dokež praja, so Bóh njeje jich modlitwy wužłyschal. Šacž nima tajke mēnjenje pschicžinu w tym, so ludžo waschnje modlitwy wopacžnje rosumja? Trjebamy jenož počačaz na žmjertne padny, hdyž žmjercž žada i tu toho žiwjenja čłowjekow w najlěpschich lětach. Tam je žo wěšće hujto tež naležnje modliło wo šđerženje žiwjenja, a Bóh njeje tajke modlitwy wužłyschal. Ale mamy dha potom prawo, prajicž, so modlitwy wjazny nježbu nusne? Njesabudžemy, so je waschnje našeho Boha waschnje praweho Wótza, kiž derje wě, šhto ma nam dopjelnicž a kiž wě w žwojej mudrosczi, hdyž je nam wužitne, so mamy hič pod kšičiž a psches domapntanje? Čžemy tola na tónž kóždeje modlitwy pschistajicž 3. próstwu: „Twoja wola žo stań.“ Napokledž dawa wón nam tola wšcho tak, so dnyrimy křwalicž, kať wón wšitko derje wuwjedže. Dženža pak čžemy jeho prožncž, so by tež naž šajil do žohnowanja žwjatkow, na kotrež žo ho-

tujemy, so byčmy w mozy žwjateho Ducha žwoje žiwjenje tak wužiwali, so mohli šónčnje křonowani być i tym, šhtož wěčnje traje. Tutón Duch Boži wuhotuj naž i prawym rosumjenjom našeho błowa, so by to žame nam wužitne bylo ja naše žiwjenje. Prajmy: Duch Boži je, kiž čžini naž křmanych a móžnych do Knjesoweje křlužby.

To, wo čžimž w našchim tekscze Pětr rěczi, je žobu to najšrudnišche w stawisnach Žesukownych, so běšche tón, kiž Žesufa pscheradzi a jeho pschepoda do rukow jeho njepscheczelow, i licžby tych mužow, kotrež běšche tón Knjes žej wužwolil sa žwojich wučžomnikow, so bychu po jeho do njebies špicžu jeho wučžbu pschpowědali a jeho kralestwo twarili. Šsłyschimy tu, kajki je był Žudašchowy kónž, kiž po pošnacžu žwojeho hrěcha njenamašche pucž wrócžo k tomu, kiž pokutneho hrěšchnita wrócžo njestorcži. W žwojim štyšłnym šadwelowanju dže wón, wrócziwšchi farisejskim dostate pienješy a wobwěžny žo, a je drje jako přeni žwój row namašak na křwanej roli Šakeldama, kotraž bu kupjena sa 30 žłěbornikow. Wjenježna luboscž bě šajala Žudašchowu wutrobu a jeho dželika wot Žesufa.

S toho móžemy a čžemy wužnyč sa naž žamych. Wěnosć Knjesoweho błowa: „Wny njemóžecze Bohu křlužicž a mammonej“ šjewi žo tež w našchim čžažu. Wono je jene i najšrudnišchich našonjenjow, kotrež dnyrimy pschezo sažo čžinicž, so žu ludžo lohžny křlužobnizny mamona, hdyž žu žohnowani se žwětkym kubłom. Wěšće, njeje tak, kaž by kóždy bohaty był pschecžiwnik Žesufa. Tajkich bohatach je došč, kiž wědža žwoje kubla wužiwacž k lěpschemu žwojich žobučłowjekow, kiž žu w nusy, a čžinja to, dokež šteja w lubosczi k Žesufej. A tola woštanje placžiwne Knjesowe křutne błowo, so je lóžo, so kamjel psches jehline wucho pschěndže, dnyžli bohaty do Božeho kralestwa pschidžže. Wulki je štrach, so toho, kiž widži roscž žwoje šamoženje, budže wobkřječž

myšle, kať by jo pschezo bóle pschisporjať, a husto budže tajki cźlowjeť wabjenny a cźehnjeny do lóschtow žwěta. To pať žo njesnješe s tym, šhtož Jesuť wuczi. Pschikladow mamy dosć tajkich, kiž žo bóle a bóle šdalichu wot Knjesa, wot Božich žlužbow, wot žwjateho wotkasanja, cźim škladnišche a lóšche bu jich hospodařske žiwjenje. Judašch Šchariot je nam s naštróžazym pschikladom, kať daloto móže pschińcť s cźlowjeťkom, kiž šteješche žyle blisťo pola Knjesa a je žo tola dať swabicť na pucť hrěcha.

Me Jesuť chze něšhto druhe; a kať wón pschi wuřwolenju žwojich wucžomnikow s nim praji: „Bójče ja mnu“, tať wabi wón teťe na žwój pucť. A njeje žadny mjes nami cźlowjeťkami, kotrehoť njeby chžyl trjebacť w žwojim wobšchěnym džěle, w žwojich wulkich žnjach. Wšchudžom ma městna, na kotrychž je džěla dosć, džěla na našchich duřchach, džěla w našchich domach a žwójbach, na našchich žobucźlowjeťkach tu nutsła a wonka w pohanštwje. Me wšchať, hdyž to chžemy, dha dyrbimy štać na Jesuťowej štronje, dha dyrbimy žo dacť wjesć wot jeho žłowa, dha dyrbimy žwoje wutrobny cźinicť ja wobndjenje jeho žwjateho Duřha. Žow w našchim tekšče setkamy žo s tajtimi mužemi, kiž žu jahorjeni sa nadawť, kotryž je Jesuť na nich položil. S kajkej žwjatej křutnosćžu štaraja žo wo to, šo by wuprójdjenje japoschtolšte městno sažo wobžadžene byľo s mužom, kiž je křmaný a hotowy sa tuto saštojnstwo. Kať žu žo tuczi jednaczo štali w tutnych tšjoch lětach, w kotrychž žu hromadže byľi s Knjesom, s žyle hinajšchimi ludžimi hacť žu přjedy byľi. Woni šteja žyle pod sacžiščezom toho, šhtož je Jesuť na dnju žwojeho do njebeť špicža s nim rěčzał. A wěmy, kať žu po tutym pucžu wulke wězy dokonjeli, wožebje hdyž běchu dostali žwjateho žwjatłowneho Duřha.

Kať šteji nětko s nami, a kať šteji wožebje s tobu, šhtož-ťuli teť žy? To je najnuřnišche a najkřutnišche prařchenje, kať štejšch s Jesuťej a s jeho žłowu. Žow njeje žane křowanje móžno, a šhtož chze tuto rosžudjenje wotpořasacť, tón směje s toho žam najwjetřchu šchřodu. Tuž šapocžú s pruhowanjom hnndom a hiřchče dženzka a njewotštorč tajke pruhowanje na, tať mēnišch, škladnišchi cžadž. Štejšch woprawdže w Duřhu twojeho Knjesa Jesom Křyřta?

Hdyž knježi w tebi hiřchče řebicźnosć, tuta řebicźnosć, kotraž wšcho měri jenož po tym, šhto budže tebi sa to, šhtož cžinišch na twojim žobucźlowjeťu, dha hiřchče nještejšč we tajkim duřhu. — Hdyž mašch w žwojim domje nana abo macž abo někožo druheho, sa kotrehoť mašch žo štaracť, dokelž žu řłabi a štari a nimaju wjazny móž do džěla, a hdyž jim žaneho dobreho řłowcžła njepopřchjeješch, hdyž jim jich wobčezňosć psches njelube wařhnje hiřchče cžezšche cžinišch, dha nimašch tajkeho duřha. — Hdyž žy hotowy, žo na žwojeho žobucźlowjeťka pschisřłodžecť, šle wo nim rěčzecť, sa jeho křhibjetom njewěrnosć wo nim rěčzecť, dha nimašch tajkeho duřha Jesuťowej. — Hdyž štejšch žwojemu bliřšchemu sa jeho domom a žiwisč žo s njeprawnym řubľom, hdyž mašch wjeřele na tym, jemu šle cžinicť, dha žo hiřchče njeřny dať šapschimncť wot toho Knjesa. — Hdyž mandželszy njeřbu hromadže žiwi w prawej řchescžijanskej lubosćži, hdyž žu štaršchi řwojim džěczom pohóřchenje a nastork s štemu se řwojim šadzerženjom, hdyž řabudža džěczi na cžescť, kotruž žu řwojim štaršchim winojte, hdyž w domjazym šjednocžěništwje pobračhuje na teť myřli, kotraž pyta to lěpřche duřche, tam njeje Jesuť Křyřtuť wjedniť.

Me tam je a štukľuje Duř Boži, hdyž šteja cźlowjeťkojo w teť lubosćži, kotraž bliřšcheho lubuje jaťo řebje řameho a

kotraž Boha lubuje wnjche wřcheho. Šdžež je tajka lubosć, tam namaka žo wšcho druhe řamo wot řo; pschetož lubosć wucžini řchescžijana. Tajki cźlowjeť je pať potom teť křmaný a hotowy do Knjesoweho džěla w jeho wulkich žnjach. Sa toho njeřbu woporny pschecžezke, a tajki ma teť cžadž s nadawťam, kotrež jemu tón Knjes dawa.

Móžesch wot řo prajicť, šo řy tajki cźlowjeť, šo řy řchescžijan? A dokelž drje nam řoždemu hiřchče to a tamne pobračhuje na tajkim dokonjazym řchescžijanskim štejšchczu, dha prořymy hižo dženzka, řo pschihotujo na blisťe řwjatki, s žylej wutrobu: Štwar we mni Božo, cžistu wutrobu a dať mi noweho wěřteho Duřha. Šamjen.

Lubej macžeri.

Macži luba, šhtomy nětko sažo řezěja,
 řtacžatka nam řjenischo sař řahwiřdaja,
 Bože řłoncžko šteji wřsche na njebu,
 Luba macži, to wšcho Tebi s wjeřelu!
 Tuž, macžerka, budž s nami dženzka šbožowna!
 Ženož Tebi řłuscha tuta řwjata njedžela!
 Luby Bóh wot řwojej mozy Tebi daruje,
 Tebe, macži, hnadnje žohnuje.
 Kať řmy my, Twoje džěczi, šbožowne!
 Naž Twoja dobrota a lubosć pěřtuje!
 A našch domcžł poľny Božoh' žohn'wanja!
 To je teť Twoja wulka sařlužba!
 S cžim, macži, Tebi dosć žo džakujemy?
 My jenož lubosć daricť Tebi šamóžemy,
 Tebi, kiž Ty našche štarosćže wřchě šnajesch,
 Naž šchłitajch, lubuješch a řłěb nam krajesch,
 Kiž Ty řo modlišch řwěru sa naž
 A řladžesch ruzny žohnowazej na naž! —
 Wřchudže tny řwěťkow tať bohacže je;
 Lubosć wěnz najřeňšchi nawicť řej wě!
 Tón, macži, najřeňšchi je Twój. Tebi řam pschinjeľu!
 My pěřnje jón wijachmy na brijóľku.
 Ša, macži, hdyž budu ja wulki a řyľny,
 A budu, kať nanť, ja cźlowjeť křmaný a pilny,
 We cžěmnyym ja potom řam póndu Čži do řožka,
 A řožny džěň budu Čži potom kať njedžela! —
 Kať Twoje, o macži, je wóczko dženz řłnjchczate,
 Raž na trawzy řapki te rořowe.
 Tuta jich jařnosć Čži njehařú ženje!
 Tať wěmy, šo derje Čži je, a to je tať řjenje! L.

Macž.

„Ras wotucžich ja“ — tať psche něčto s wulkeho měřta — „wořřjedž nozy a wuhladach lubu macž sa blidom ředžo. Wona měješche křuch drařty na klinje ležo, kotryž drje bě řo jej s rukow řunyl. A wona bě dřěmnyľa; psche wulka mucžnota bě ju pschemohľa. Nadobo řo pořtróži, wotuczi a řhije dale. Me špar je řyľnišchi hacť jeje wola. Sažo wona dřěmnje, a sažo řo pořtróžiwřchi dale kaľa. A to řo hiřchče někotre rajny wořřjetuje. Potom řłoncžnje řo poda, štany a džěřche se špróžnym šstupom s řwojemu lěhwu, kotrež měješche hromadže s dwěmaj džěřczomaj; my mějachmy džě jenož řřłoža sa wóřom wořobow.“ —

Dosť ſ nať môže runje tajku hnujazu, wutrobu jimazu ſtawisnu piřacť wo ſwojej maczeri a jeje njeřebicťnej lubořci ſa dťecťi! Œhtť ſ nať ſtarřchi je a wřcho dorofumi — tťn dřenřa hnuty dťe maczeri a jej řwoju lubořcť pořaťe a wobřwědcťi tať, řať to jej najlubřřho, řať to ju najbťle řwjeřeli. A řhtť tu lubu maczeř wjazn nima, dťe, hdnť mťe, ř jeje rowej, přřchi jťn a ma tam řwoje wutrobne a toľodla řwjate wopominanje maczerje a maczeřneje lubořcťe a woporniwořcťe, maczeřneho modlenja a řohnowanja. Dťakuje řo Bohu ſa tutu macť a pnta ju ſ wěry wťcťtom pola jeje a řwojeho Œbťžnika, ře řotremuť — ale pať tomu řřhiřowane- mu a řtanjenemu! řanemu druhemu a hinařchemu! — je wona řama řwěru wřřhědnje přřithadźala ſ modlitwami, ře řotremuť je wona nať dťecťi ſ modleřřkej lubořcťu wřřhědnje přřewodźala, porucźala. Tať wopomina teť tťn řwoju maczeř, řiť dřenřa njemťe ani ř jeje rowej dťncť a řo jej dťakuje, řwjecťo dřen maczerje.

A řhto mohli my lěpřřeho wřřhittim dťecťom přřecť hacť to, řo bňřhtej jich wťcťznj prawje řahe, haj wot mľo- dořcťe řem tať widźazej bňlej, tať maczeřku a jeje lubořcť widźajej. Rať řbořowne taťke dťecťi a tať dťakowne!

Tuť, wy maľe a wulke dťecťi, wocťinjejcťe wocťi a hľa- dajcťe! Wy njebudťecťe hinať řhycť hacť řo řwojej maczeri dťakowacť dřenřa, dťakowacť wřřhědnje ſ wutrobu, ſ ertom, ſ rukomaj, ſ řpřym řiwjenjom w pěľnej, pobořnej lubořci; wy njebudťecťe hinať řhycť hacť ſ njej hieť ř Œbťžnikej řeřu- řej řhryřtuřej a řa nju hieť ř tutomu Œbťžnikej, řiť nam, řa nať a nařche dla w lubořci po woprujo řjewi řwjatu lubořcť Božu.

A hdnť my maczerje tať řo dřenřa wořebje dopomnimy, dopomnimy řo řarřřeju dozpľa tať a řo jimaj dťakujemy řa wřchu lubořcť, řa wřřho dobre, řhtť nam dařřhtaj, řhtť nam dawataj — přřhede wřřhěm pať řa to jene, řo nať řaľoři- řhtaj na tťn jedn řaľoři řbťžnořcťe a toľodla teť řbořa, řo- tryň je řeřu řhryřtuř, řřhiřowany a řtanjeny Œbťžnik wřřhittich cťľowjekow.

Wo maczeri.

„Dobra macť!“ praji Heinrich Lersch, pěľnjěř dťelacťe- řjow, wo řwojej maczeri a piřche dale wo njej: „Wona bě jena ſ tňch milijonow cťidich a jednorych maczerjow ľuda, řotreť řpřřnawajo jako řřhěřcťijanki řwťj dťnt, ſ řwju a ři- wjenjom řiwjenje dachu tomu řľowu: „Lěpje je, njeprawdu cťeřpicť dnťli cťinicť!“

Œa maczeř.

Walter Fley, řotrehoť řebi wařa a řhwala jako dobreho řpiřacťela wťjnřřeho cťařa, ľeři w řymnej nozn přřhede grotowej řawru. Měřacť řeři hieřcťe wřřřře ľěřa, w řotrymť wětr howri. W myřľach podnurjeny pohľadnje na řemju. Tam widři řelenu rořtľinu. Œso ř njej řřhiliwřřhi ma řř ři- jawki přřhede řobu. Œ myřľemi piřhi řwojej maczeri je wot- řřcťipnje a pořcťele je jej ſ lubym řľowami wo tutym nť- nym podeňdženju, řotreť bě, njech wořřjedť wťjny, toľa tať měra poľne.

Macť a dťecťo.

Œřilětna řanka dnřbi poľodnjo řpacť a macť ju poľoři do ľořka. Ale řanka hawroni we ľořku wokolo. řako to přře- doľho traje, přřhědnje macť a ju plaznje, řo by ju řměrowala. Pľakajo řo holecťľa prařřa: „Bijěř mje řy ſ lubořcťe abo řa řhľořtanje? To dnřbja puři ſ lubořcťe bňcť!“

Macť přřhěľořuje trořřtujo: „řaj, dťecťo, ſ lubořcťe řa řhľořtanje!“

Tuť řo řanka řměrowana ľehnje a wjeřoľa wuřnje.

Maczeřka.

D maczeřka mi luba, droha!

řy řy něťľ pola Boha!

řa mam tu hieřcťe droňowacť

A w řemřřim tať řo přřowacť!

Œo by tu hieřcťe přřhi nať byľa!

Čje řřeba řwojich lubňch cťřjťdľa řpľa!

Aľ ně, to nochzu řebi řadacť,

Čřzu tam, hďjeť řy řy, hľadacť!

Wřřhať wutroba tu praji mi,

Œo řy tam hľadařř na nať,

Œso řwěru řtararř řa nať,

řaj, řy tu mjes nami,

řy jandžel-maczeřka,

Nať řunjo trořřtujo,

řdnť my tu řarujo,

řy, řiť bě modleřka,

Něťľ přřhede Bohom řy

Wřřha poľna řwěrnej modlitwy

Œa nať, řiť my tu na řemi

W ľutej tňřřneř řtarořcťi.

D maczeřka, njech moja duřřa řaruje,

Rať nať tu řwoja duřřa řtrařuje!

D maczeřka, njech moja duřřa řrořumi,

Œhtť nam řo cťřinicť řaleři,

Œo njeřřebamy řo řa cťař,

Ani teť wo tťn wěcťny řwař.

řeř. 36, 27.

„řa řřu řwojeho Duřřa do wař dacť!“

Tať řeři to němřřny na tať mjenowanym „řořřym řřpřu- řhu.“ A to je to heřľo, pod řotreť řa měřaz meju řtupicťu ewangelřře řjednocťenřřwa a ſ nimi w přřhěřjednořcťi wřřhittj Ewangelřřny. To je tať prawje to řľowo řa tutťn měřaz, we řotrymť řměmy řwjatki řwjecťicť a w řotrymť dnřbimy najnutřniřřo přřřncť: „D řwjaty Duřřo, pťj wřřhať ř nam a bydl we nať ſ hnadu řwojej řam.“ Doprajmy řebi pať toľodla teť a docťitajmy řebi řami w Bibliji, řať řpľa 27. řřtucťľa řěka: „řa řřu řwojeho Duřřa do wař dacť a řřu řcťřinicť, řo budťecťe w mořřich řařňjach řhodźicť a moře prawa dťeřřecť a po nich cťřinicť.“

ře dosť a nadořcť, řhtť cťi tuto řľowo praji, řhutneho a řhľořtazeho a řařo teť trořřřowazeho a pořňľnjazeho. Tuť měřmy řo po tym!

Rať cťřitajř Bibliju?

Najpřjedny wěřo přřhědnje prařřenje: „Čřřitajř ty řwo- ju Bibliju?“ Njednřřbjaľo dozpľa, njednřřbjaľo pať přřhede- wřřhěm něťľle ewangelřřřeho řřhěřcťijana, ewangelřřře řřhěřcťi- janki bňcť, řiť njebňřu Bibliju cťřitali! Ale něťľ: Rať cťři- tajř Bibliju?

řřof. D. Koberle piřře: „Řťđny ſ nať ma řpľe wěřcťe řwoje wořebite řľowa a řtawy w Bibliji, řotreť wořebje ľu- buje. Ale to haľle je řapocťatľ. Na přřhěřo njeřřměmy řo

f tym spokojeć, so žebt sa žwoje natwarjenje jenož jenotliwe dźele abo stawy wuběramy. My dyrbinmy sažo nawuknyć, Bibliju w swisku čítać. Pšchetož jenož tať žo nam pšcheglad pšches Bože šjewjenje rosjažni a pšchegladny scžini. My pšchindžemy tať nuts do možnosće a žyły žwět wobžahowazeje dalokošće tnych myšlow Božich stawisnow a žo tať wuřwobodžimy se stracha, žwojeje dušche nabožnje hladacž, widžo jenož žameho žo. To přenje njeje, so žmy my žami wobšboženi. Ně, wo to dže, so Bóh žam se žwojimi saměrami žwój wotřknjeny tónž dozpije, so žo Boža wola na semi stanje, so našche małe žiwjenje bywa šapšchijate wot wšcheho wulkeho, šchtož Bože kralestwo dže a je.“

Šchtož tu tať f krótku wuprajene, ma wjele prajicž nam, fiž my žyłu Bibliju mamy a tež čítamy. Mamy pšchi tym hladacž najprjedy na to, šchtož je prajene a šchtož žo stawa sa wšchěch a pšchi tym žo ani šrudžicž ani nabojećž ani žo dacž wottrašhicž, hdnž žnadž w tym sa naž wobžobinszy něščto cžežke abo tola něščto, šchtož nam niz po woli. A mamy pytacž a pytacž, čítajo wšcho, njewuwoštawajo nicžo, doniž nješžmy tu jenu wobšbožazu wěštoćž namakali: Tón Bóh, fiž je tón jenicžki Bóh a fiž je wšchitki Bóh, je tola tež mój Bóh, haj mój Wótž a ja jeho džecžo!

Me šchtož tu tať f krótku prajene, ma wožebje w našchim cžažu wšchitkim něščto roškudne prajicž, hdnž tola jenož njewubjeraja to a tamne f Biblije, ně, hdnž tola to a tamne, haj wjele šacžiskaja, šchtož w Bibliji, tať wulke dźele Stareho Testamenta, haj Stary Testament žyły, haj žamo wulke dźele Noweho Testamenta, a to niz jeno tehodla, dofelž to tamne njeby nicžo powšchitkownje wažneho prajiko, ně tohodla, dofelž žo to a tamne runje našchemu cžažej, runje cžlowjetam našeho cžaža nješpodoba. To rěka: woni nochzeja, so tež cžlowjet našeho cžaža steji pod wulkim žlowom Biblije: „Moje myšle nješžu našche myšle, a wašche pucže nješžu moje pucže, ale kaž wjele wyšche nješžeja žu dnžli semja, tať žu tež moje pucže wyšche dnžli wašche a moje myšle wyšche dnžli wašche.“

Me wono nješawoštanje cžlowjetam našeho cžaža nicžo dale khiba tež tole nawuknyć. — Tohodla: Čítajmy žyłu Bibliju a čítajmy ju w swisku a bježnje a žwěru — a f mođlitwu!

Zyrkej a štat.

Evangeljo-Lutherska šakša krajna žyrkej je poručžila, so maja w tutnych dnjach, wot pjatka hacž do žrjedy, we wšchěch Božich domach wožebite žwjatocžnosće abo šhromadžisny być. Rěčnikow sa nje poštaji a pošćeje krajna žyrkej. We wšchelakich wožadach žu tute šhromadžisny hižo byće, w někotrych žu dženža a šbnytkne wožadny je wuhotuja w pšchichodnych dnjach. Tuž njech žo wožadni wšchitzy šhromadža do tutnych žyrkwinskih šhromadžisnow krajneje žyrkwe, kotraž je byća a je šchitarčka a podawačka toho herbštwa, kotraž nam reformator Luther sawoštaji se žwojej reformaziju: cžište evangelij Žesuja Khrystuža, šchžowaneho a stanjeneho.

S Moštwy žo powě, so žu šwjastki bjesbóžnych wobšamfle, f nowej propagandu wuštupicž. Tať ma žo wožebity bjesbóžny film šhotowicž; f tutym džeja měšchnikow a mižionarow wuhanicž. Tutón ma žo wožebje w kolonijach pokasowacž. S tym džeja tam domoródných našchězuwacž pšcheczi-

wo wyschnošćam. 400 000 rublow žo sa tutón film wuda. Nimo toho džeja sa najlěpšchu knihu, kotraž je pšchecžiwu nabožinje pižana, 25 000 rublow šapšacžicž. W Leninoradže džeja nimo toho nowy bjesbóžny musej natwaricž. — Widžimny, so bjesbóžni wšcho možne šapocžnu, nabožinu šabicž, a špóšnjemy, kažka mój nabožina je w ludu, a byrnjež to jednory ruski lud byl.

Se Šerbow a f dalofa.

We Wóšportu žwječži dženža popođnju Evangelški Šwjast Lubijiskeho wořreža žwój tulětny žwjedžen. Přědowacž budže šarar Edelmann-Ketlicžanski; pšchednoschť šměje šuperintendent wysch. žyrkw. rada Žagš-Lubijški, pšchednyda Šwjasta sa Šakšu.

Do Lupoje ščelemy wutrobne šbožopšchecža wožadže, so ma nětk žama sažo žwojeho dušchepastyrja a tohorunja knješej wškaraj Šornčerzej, kotryž je tam nětk po wobštatnym přěnim pruhowanju žwoje přenje šastojuštvo nastupik. Wutrobne: Pomhaj Bóh!

Bibliji pucžniť.

Črudi, 9. meje: Budž šbudliwy a pošnyli to šbnytkne, kotraž dže wumrěcž. Šjew. Jan. 3, 2. — Jan 15, 26—16, 4. — Šebr. 6, 17—20. — Čže pytam, Žesujo, ty moje bohatštvo, hdnž tebe wopytuju, dha šměrom wotpocžuju a žwěta šabudu; tať pšchindže žylnosćž nowa, so f žwětku twojoh' štoła šej žadam f wutrobu. Žionške hložny 340, 7.

Póndžela, 10. meje: Redžujmy jedyn na drugeho tať, so bychmy žo wabili f lubošći a f dobrým štukam. Šebr. 10, 24. — K. 535, 4. — Psalm 146. — 1. Šam. 19, 1—12.

Wutora, 11. meje: Nječžžicže wašche dowěrjenje precž, kotraž ma wulke šapšacženje. Šebr. 10, 35. — K. 669, 2. — Romšk. 2, 14—29. — 1. Šam. 20, 1—17.

Šsrjeda, 12. meje: A šnješech a mašch šcžerpliwošćž a prózujesche žo mojeho mjena dla a nješžny wuštak. Me ja mam něščto napšchecžiwu tebi, so žwoju přěšschu lubošćž žy wopušchcžik. Šjew. Jan 2, 3. 4. — K. 203, 2. — Romšk. 3, 1—18. — 1. Šam. 21, 1—11.

Šchtwórk, 13. meje: Póicže žem ke mni wšchitzy, fiž wy špróžni a wobcžeženi šcže, ja džu waž wofšchewicž. Mat. 11, 28. — K. 699, 3. — Romšk. 3, 19—31. — 1. Šam. 23, 14—28.

Piatt, 14. meje: Šchtož wy cžinili šcže jenemu mjes mojimi najmješchimi bratrami, to šcže wy mi cžinili. Mat. 25, 40. — K. 497. — Romšk. 4, 1—15. — 1. Šam. 24.

Šsobota, 15. meje: Ja džu Wótža prošncž a wón dyrbi wam drugeho trošhtarja dacž, so by wón pola waž woštak wěcžnje. Jana 14, 16. — Romšk. 4, 16—25. — Čzech. 36, 22—28. — O Ducho, šhotuj žwjatki pšches semju dalofu, šmjehcž jejne twjerde rjadki sa powěscž Knješowu. O pomhaj f prawej wucžbje, nam pošnyli dušchu ty, so w radošći a šrudžbje wo Knješu žwědcžimy. K. 165, 7.

Žištowanje. Kni. L. w D.: Wulki džak. Dóndže runje w prawym cžažu. Tamne wosjewimy bórny. Redaktor.

Sa Šwjatki: W. we W. — Sa žwj. Trojizu: K. we W. — Sa 1. po žwj. Tr.: Š. w B.